

VELIKONOČNÍ NOVINY

Na co se můžete těšit?

Jarní úvaha

Program sborových aktivit

Rozhovor s Honzou Melicharem

JARNÍ ÚVAHA

Snad žádné jiné roční období není očekáváno s takovými nadějemi jako jaro. Těšíme se na více světla, tepla a slunce. Vyhlížíme nádherné bílé kvítky sněženek. Čekáme na ten den, kdy si řekneme, že „dnes už je ve vzduchu opravdu cítit jaro“. Pak už netrvá dlouho a začnou rašit keře a stromy. Zemědělci a zahrádkáři se pustí do setí a sázení. Každoročně se opakující probuzení života fascinuje a současně uklidňuje, protože probíhá bez ohledu na epidemie, války, krize i všelijaké šílené vládce. Stále znovu se rodící život je na jedné straně velmi houževnatý, ale jindy bývá i křehký a zranitelný. Mráz nebo krupobití často naděje na bohatou úrodu zničí.

Na jaře během Velikonoc si připomínáme pro nás křesťany největší událost, Ježíšovu smrt a zmrtvýchvstání, které zcela mění perspektivy i pro nás. Také naše víra v souvislosti s tím jakoby se pokaždé znovu obnovovala. Prosme, přejme si a snažme se, ať se její setba ujme, ať vzejde a žádný mráz nevíry, strachu či nenávisti ji nespálí.

Jan Dobeš

Zveme vás k bohoslužbám během velikonočních svátků a na další mimořádné akce v našem sboru, které se budou konat do prázdnin:

Čtvrtek 17. dubna 18:00

Zelený čtvrtek, setkání u sederové večeře (Husův dům)

Pátek 18. dubna 9:30

Velký pátek, bohoslužby se čtením pašijového příběhu a večeří Páně v Kolíně (kostel)

Neděle 20. dubna 9:30

Velikonoční neděle, bohoslužby s večeří Páně a křtem v Kolíně (kostel)

11:00 bohoslužby s večeří Páně v Libenicích

Pátek 23. května

17:30 Noc kostelů – výstava výtvarníků z našeho sboru

19:00 Koncert Elišky Tesařové – sefardské písně

21:00 Varhanní koncert Viktora Darebného

Pátek 30. května 17:00

Víkendový sborový pobyt v Rokytnici nad Jizerou

Středa 4. června 18:00

Varhanní koncert při příležitosti dokončení opravy varhan, Václav Uhlíř a Hana Medková

Neděle 8. června 9:30

Svatodušní svátky – bohoslužby s večeří Páně v Kolíně

11:00 bohoslužby s večeří Páně v Libenicích

Neděle 15. června 9:30

Konfirmační slavnost v Kolíně, bohoslužby s večeří Páně

Neděle 22. června

09:30 Sborový den, bohoslužby pro děti

11:00 Přednáška sociologa a historika Zdeňka R. Nešpora: Vztah Čechů k religiozitě

11:00 program pro děti, grilování na zahradě

PTALI JSME SE

Co vám dělá v životě radost?

Dominika Ottomanská

V životě mi dělá radost moje rodina, především když jsou zdraví a spokojení. Vždy netrpělivě čekám na jaro, které mě nabíjí. Mám ráda probouzející se přírodu. Miluji knížky, skoro každá novinka v knihkupectví mi udělá radost.

Daniel Vanča

V životě mi dělá radost hned několik aspektů. Prvním je počasí, radost mi dělá, když svítí sluníčko a všechno hezky pučí, zelená se a kvete. Takové to jaro, které nás snad brzy čeká. Dalším aspektem, který mi vždy udělá velkou radost, je možnost sledovat svého synovce a neteř, kteří svým růstem, touhou objevovat svět, úsměvem a objetím umí vždy rozzářit všechny chmury a zahřát na srdci. Třetí radostí jsou lidé kolem mě – má přítelkyně, rodina a společenství, které nyní nejvíce nacházím v chrudimské seniorátní mládeži. Z víkendů a jednodenních akcí se vždy vracím fyzicky unavený, ale s radostí a novou energií v psychické rovině.

Zdena Mašínová

Každý nový den do kterého se všichni probudíme a prožijeme ho bez velkých zdravotních potíží tatínka. Těší nás, když přijede bratr a švagrová, jejich děti s partnery a vnoučata. Radujeme se z přicházejícího jara. Teď jsem byla ráda, že jsem mohla být na bohoslužbách a na koncertě.

Jaromír Čábel

Na první pohled jednoduchá otázka, po chvílce uvažování docela oříšek. Přitom při různých příležitostech přejeme zejména známým a blízkým mezi jiným radost, aniž bychom si uvědomili vlastně jakou? Dětem můžeme udělat radost nějakou hračkou nebo knížkou, mládeži třeba elektronikou, dnes třeba i autem, rodiče mají obvykle radost z narozených dětí, většinou i z jejich života, později z vnoučat a pravnoučat. Radost může udělat darovaná i vypěstovaná květina, dobré slovo, pochvala, dobře odvedená práce, úspěch ve škole, úspěšně složená zkouška. Setkání se širší rodinou, přáteli, členy sboru. Všem nám však může dělat radost každý den prožitý ve zdraví a míru. Jak vidíme zase v posledních dnech – není to samozřejmost.

Pavla Konopáčová

Radost mi dělají vesměs maličkosti. Že svítí sluníčko, že vykvetly první kytky na zahradě a vzešla semínka zeleniny. Chvilé, kdy se zasmějeme s dětmi, nebo prohozených pár slov s kolegy. Namalovaný obrázek.

Marek Procházka

Když můžu trávit čas s rodinou a můžeme společně prožívat nezapomenutelné zážitky.

Když vidím radost ve tváři svých dětí.

Když můžu pobývat na zahradě a pozorovat, jak se příroda po zimě probouzí a objevují se první kvítka.

Když můžu vyrazit na kole na vyjíždku do blízkého okolí i vzdálených míst.

Když si mohu něco sám vybudovat, a to i přesto, že výsledek není perfektní. A mohl bych pokračovat dál... Je toho spousta, co mi dělá v životě radost.

Věra Heřmanová

Radost v životě pro mne znamená spokojenost v manželství (v dubnu jsme spolu s manželem 55 let), dále zdraví celé rodiny a vnuka, který chodí do 1. třídy. Jinak jsem ráda, že už přišlo jaro; s kterým je svět veselejší, ale bohužel ne pro všechny...

Eva Černíková

Radost mi dělá můj pejsek, hraní a zpívání, moje rodina, děti ve škole, společné chvíle s milými lidmi a něco, co neumím popsat slovy, ale cítím to v sobě.

Alena Krchová

Toho, co mi dělá v životě radost, je opravdu hodně, jsou to často takové hezké chvíle všedního dne. Nejintenzivnější chvíle radosti zažívám ale určitě v přírodě a v přítomnosti lidí, kteří mají zájem o druhé a rozdávají lásku i nadšení. Vždy mě rozradostní, když potkám někoho, kdo má rád svou práci a dělá ji se zájmem a opravdově. Dalšími lidmi, v jejichž společnosti se rozzářím, jsou děti. Moc ráda poslouchám povídání a pozoruji hry malých dětí, užívám si při tom jejich fantazii a bezprostřednost a je mi dobře.

NEJSTE S NÁMI V KONTAKTU?

Toto vydání sborových novin držíte v ruce i vy, kteří se v tuto chvíli sborového dění neúčastníte. Máte-li zájem dostávat pravidelné informace o aktualitách ve sboru, ozvěte se nám. Rádi s vámi budeme (zase) ve spojení.

E-mail: kolin@evangnet.cz

Web: <https://kolin.evangnet.cz>

JAK SLAVÍME VELIKONOCE?

Romana Čunderlíková, farářka

„Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit.“

Sk 2, 32

Milí přátelé, od září na biblické hodině čteme knihu Skutky apoštolů, která pojednává o vzniku církve. Po Ježíšově nanebevstoupení dostali učedníci dar Ducha svatého a začali lidem vyprávět o Ježíši, nejprve židům a později pohanům. Mnozí uvěřili v Ježíše Krista na základě svědectví učedníků, hlavně Petra a poté Pavla. Oba sice několik lidí zázračně uzdravili v Ježíšově jménu, hlavním nástrojem misie však zůstávalo svědectví. Uběhlo víc jak 2000 let a ani my nemáme jiný nástroj. O naší víře můžeme a máme lidem kolem nás svědčit. Našimi slovy, naším životem ukazovat druhým jak nás víra v Ježíše Krista ovlivňuje, jak nám pomáhá zvládat těžké situace, jak dává našemu životu smysl a naději.

Chystáme se slavit velikonoční svátky. Při bohoslužbách na Velký pátek se zaposloucháme do událostí posledních Ježíšových dnů na zemi. Budeme si znovu připomínat smutné svědectví o tom, že není jednoduché se rozloučit s přáteli, zvládnout krizi víry, ustát nenávistnou žalobu, křivá obvinění a řev zfanatizovaných lidí s ordelem smrti.

Kolik síly musel Ježíš v sobě nalézt, aby vydržel posměšky a rány. Jak těžké asi bylo táhnout svůj kříž, popravčí nástroj. Podobně strašnou situaci zažívali lidé, když si museli ve válkách vykopat svůj hrob. Ježíš prožil veliké utrpení, zakusil umírání, zemřel. Boží syn neměl nijak ulehčený život. Proto všechny písně a modlitby velkopáteční bohoslužby se nesou ve vážném duchu a v molových tóninách. Vždyť i my prožíváme někdy život vážně a smutně, také se na nás hrnou bolesti, zlé zprávy, utrpení. Nikdo není ušetřený slz. I to zvláštní ticho Bílé soboty, kdy Ježíšovo tělo bylo v hrobě, patří k našemu životu. Ticho doma, když chybí druhý. Zvláštní ticho na hřbitovech. Velikonoční ráno radikálně změnilo naši situaci. Ježíš byl vzkříšen... my všichni to můžeme dosvědčit. Této přelomové události v dějinách lidstva lidé nejprve nemohli uvěřit. Ženy, objevitelky prázdného hrobu, byly považované za blázny. Muži se raději sami utíkali přesvědčit, jestli ženy skutečně mluvily pravdu. Pak všechny zachvátila obrovská radost a naděje. Bohoslužby na velikonoční neděli jsou radostnou a krásnou oslavou vítězství života nad smrtí. Anglikánský teolog N. T. Wright ve své knize Překvapivá naděje píše, že křesťané slaví Velikonoce příliš krotce. Přitom o Velikonocích křesťané slaví obrovskou a tvůrčí Boží moc. Haleluja bychom měli alespoň křičet. O Velikonocích vstal skutečný Ježíš ze skutečného hrobu, a tím začalo skutečné nové stvoření. I další týden by měl být velikou slavností. Ráno zahájit sklenkou šampaňského a zpívat radostné písně. Wright poukazuje na to, že se křesťané nemohou divit, že lidem kolem nich je těžké uvěřit ve vzkříšení, když vzkříšení nějak radostně sami neprožívají a nadšeně neslaví v bohoslužbách.

Proto anglikánský teolog vyzývá křesťany, aby se konečně zamysleli nad tím, jak slaví Velikonoce v církvi, doma, ve svém osobním životě. Nastal čas probuzení. A ten vždy přináší překvapení. Autor nabízí slavit Velikonoce tvůrčím způsobem – uměním, literaturou, dětskými hrami, poezií, hudbou, tancem, slavnostmi, zvony, mimořádnými koncerty. Čtyřicet dnů velikonočního období by mělo vyvážit půst tím, že my jako křesťané podnikneme něco nového. Něco zdravého, plodného, vstřícného a sebeobětavého. Může nám to pomoci, abychom se v životě probudili zcela novým způsobem. A to je smysl Velikonoc.

MODLITBA

Prosíme,
Pane, o dar odvahy,
abychom mohli jít a radostně svědčit o tobě druhým lidem.
Prosíme, ať jsme lidmi naděje a ať je to na nás také vidět.
Amen

ROZHOVOR S HONZOU MELICHAREM

Ptala se Lenka Korábková

Honza na mě udělal dojem už před naším setkáním. „Klasické“ elektronické cesty ke spojení s ním nefungovaly, tak jsem využila toho, že bydlíme kousek od sebe a v nouzi jsem u nich doma prostě zkusila zazvonit. Aby taky měl čas odpovídat na zprávy – studuje v předposledním ročníku na gymnáziu, spolupořádá studentský festival Kolínský majáles, je jedním ze zakladatelů kolínského Ten Singu...

Kdybys potkal někoho neznámého a chtěl se mu představit, co bys o sobě vypíchl?

Z těch věcí, co dělám, by to byl určitě Ten Sing. A teď Majáles. To je i vlastně důvod, proč jsem se dneska zdržel, ještě jsem vystříhoval plakáty na propagaci.

Děláš pro Majáles grafiku?

No, já s Anežkou Holou ho organizujeme celý. Právě s dětmi ze sboru, s kamarády – s Jáchymem, s Johankou, s mojí sestřičkou, s mým bratrancem, kterého jsem nedávno objevil a dalšími.

Takže Majáles je vlastně taková akce evangelických mládežníků.

Je to akce kolínských studentů, středoškoláků. V tuhle chvíli se k vedení dostalo hodně lidí z naší evangelické mládeže.

Super. A dále Ten Sing. A co May Symphony?

Ten Sing je hrozně pěkná věc. A to v tom, že je to nejenom o hudbě, ale o kolektivu. Přijdeme tam, zahrajeme si. Na některých zkouškách ani nezkoušíme, prostě si tam povídáme a pak si zazpíváme něco, co nemáme ani v repertoáru. Scházíme se každý týden v Husově domě. A součástí každé zkoušky je zamyšlení, většinou ho dělá Anežka. Je to na různá témata. Buď je to něco jako pobožnost, nebo ekologie, nebo jen takové zamyšlení a povídání si. Co je hodně skvělé na Ten Singu, je to, že nikdy nebyl ani nemá být o tom, aby byla vystoupení perfektní. Takže ani já nemůžu chtít po těch lidech, co tam jsou, aby předváděli perfektní výkony, abychom se dostali někam dál, na velké koncerty nebo na plesy. A tak vznikla May Symphony. Z lidí, které jsem znal z Ten Singu a ze sboru – Ema Polnická, Jáchym, Johanka...

Kdy jste založili Ten Sing? Bylo to s Anežkou, že?

Jo, s Anežkou, a ještě s Klárkou Lubinovou, ta se pak asi po roce odstěhovala do Pelhřimova. Fungujeme už tři roky, začali jsme, když nám bylo patnáct.

Na jaké hudební nástroje v něm hrajete?

Máme to tak, že když si někdo vybere písničku, tak ji zpívá nebo hraje na to, na co umí a chce hrát. Já a Viktor Šťovíček hrajeme na klavír. Máme tam cajón, bubny, kytaru. Jáchym Titěra hraje na basu, Johanka Holá na housle, Petr Hladík hraje na saxofon. Je to super.

Kolik vás je?

Okolo patnácti. V jednu chvíli tam chodila půlka moji třídy, za ty tři roky našeho fungování se tam objevilo už třeba 40 členů. Přijde mi zajímavé, že lidem v Ten Singu je kolem patnácti až osmnácti let. A i když třeba polovina lidí na zkouškách Tensingu není nebo nebyla členy naší ani jiné mládeže a neměla utvořený názor na víru, tak nikomu téma víry při zamyšleních nevadí a nevadila. Zhruba třetina zamyšlení je třeba o přikázáních, příkladech z Bible, takže taková pobožnost. A my si o tom normálně povídáme, nikdo to nebere divně. Přitom když mluvím se spolužáky, kteří jsou nevěřící, o sboru a o víře, tak hned zaujímají negativní postoj.

Kolik máš ve třídě spolužáků, kteří chodí do kostela?

Nikoho.

Co mě zaujalo, mluvíš o vás jako o dětech. Přitom tobě už je osmnáct, máš řidičák... Vnímáš se jako dítě, mládež, nebo nějak jinak?

Nevnímám se ještě jako dospělý. Ještě mně přijde, že nemám žádné povinnosti, nemusím platit za elektřinu, za vodu. I když teď v týdnu jsem platil první pokutu za rychlost. Asi bych se teď nazval studentem.

Z jiného soudku. Prý jste vzkřísili Majáles.

Majáles je tady v Kolíně od roku 2017. A když to začínalo, tak to bylo velké, větší než to tedka my vůbec dokážeme udělat.

Co to znamená?

Řekl bych, že v tom týmu bylo tehdy okolo dvaceti lidí a všichni to dělali naplno. Já jsem tam tenkrát nebyl a kronika se nevedla, takže víme jak to vypadalo jenom z fotek. Ale minulý rok přišli na Majáles nějakí vysokoškoláci a ti říkali, že kdysi organizovali Majáles. A já jsem vůbec nevěděl, kdo to je. Říkali, že to bylo velké, pak ale odešli z Kolína na vysokou a tak se Majáles zmenšoval. No a v letech 2022 a 2023 dělal Majáles brácha mojí spolužačky a já jsem tam byl jako stážista, prodával jsem na místě lístky. To mi bylo patnáct, šestnáct. A minulý rok to měli dál dělat také oni. Už si napsali o dotaci, ta jim byla schválená a potom řekli, že už na to nemají energii a že je lepší, než to dělat nějak nuceně, tak že prostě Majáles dělat nebudou. A my jsme s Anežkou v tu chvíli už byli po Dance Ballu, což je zase další věc, kterou spolu organizujeme. Je to ples pro studenty, taky v Husově domě.

Pro studenty gymnázia?

Pro všechny možné. Hráli jsme tam s May Symphony, ta vlastně vznikla kvůli tomuhle plesu. A s organizací nám zase pomáhali Titěrovi a kamarádi ze sboru, ze škol. Takže jsme si řekli, že když jsme zvládli tady ten ples, takže proč bychom nezvládli Majáles.

Jasně, to je jenom o něco větší, že?

No, tak člověk se někam musí vyvíjet. Vlastně s Ten Singem i s May Symphony jsme si potom zahráli na tom Majálese a tak hezky se to všechno propojilo.

A kolik je vás teď na přípravu?

No, teď to vlastně děláme dál Anežka a já jako hlavní organizátoři. Ale musím říct, že minulý rok to bylo fakt stresové, během tří měsíců jsme museli spolu sami oběhat úplně všechno. A teď jsme si nějak ty povinnosti si trochu rozdělili i s těmi samými kamarády, s Tensingáři.

Hezké, takže Kolín válcují mladí evangelíci.

Je to tak.

A kdy máte Majáles? Ještě jsem neviděla žádné plakáty...

No, právě proto jsem se dneska zdržel, protože jsem ty plakáty tiskl. Majáles je za chvilinku. Bude třídenní, hlavní festivalový den bude 10. května.

A ty další dny?

Předchází tomu ještě dvě menší akce. První je ve středu sedmého května. A to bude spojené s Next Step Festem, což je zase festival pro středoškoláky a lidi ze základek, kde se ukazují střední školy. My tam zařizujeme hudební část programu. Potom bude ve čtvrtek den záchranářů. Tam budou zpívat studenti a lidi z Kolína a okolí. A pak toho desátého, tak to je celodenní festival. A ten bude ve zřícenině katolického kostela Všech svatých. Je to u nádraží. Mám pocit, že tam za druhé světové války spadla bomba, když se bombardovalo nádraží. Od té doby nebyl už nikdy opravený.

Jak jste se dostali do toho kostela?

To vymyslel můj tatínek. My jsme chtěli Majáles udělat znovu na ostrově, jako to bylo rok předtím. Jenže jsme měli problém s rušením nočního klidu a tak. No a pak mi taťka řekl, že je za nádražím krásná zřícenina. Zjistili jsme, čím to je a byli jsme se tam podívat. To bylo tak měsíc a půl před Majálem. Byla to zarostlá džungle plná odpadků a kamení. Tak jsme se toho trochu zalekli. Ale pak jsme tam strávili několik dní nošením kamení a úklidem.

Kdo my? Zase Ten Sing a rodiče?

Jojo, a taky hodně pomohli moji spolužáci a kamarádi. Tak jsme to tam zkulivovali. A bylo to tam moc hezké. Jsem rád, že jsme se rozhodli pro tohle místo. Teď je to zase porostlé po roce, takže zrovna zítra máme brigádu, jdeme kácet. A pak ještě 26. dubna máme brigádu se spolužáky, kdy to jdeme připravit, aby to bylo tip top na festival.

Ty jsi zmínil svého taťku. Jak moc jsou zásadní tvoji rodiče v tvém aktivismu?

Já bych řekl, že hodně.

Takže tě inspirují, nebo máš jejich gen?

Oboje. Můj taťka je takový, že má pořád nějaké bláznivé nápady. Třeba s tím kostelem, to bych sám do takové blázniviny nešel, ale nakonec se to zvládlo a jsem za to rád.

A v širší rovině? Neděláš jenom Majáles, ale i Dance Ball a další. Našla jsem o tobě první zmínku na googlu, že ses v 10 letech umístil v soutěži básní. To mě zaujalo, že jsi začal něco navíc dělat takhle brzy. Podporují tě tvoji rodiče jinak než to mají spolužáci se svými rodiči? A třeba podobně jako další rodiče aktivních dětí ze sboru?

Já bych řekl, že v tom mají rodiče velký vliv. Když se podívám na spolužáky, tak jsou schopní. I třeba na Majáles přijdou pomoci, když je poprosím. Ale že by si řekli, že teď budou dělat Majáles a tomu dají všechno, tak to ne. Ale já si to řeknu, mě to baví. Rodiče mě nikdy do ničeho netlačili. Já jsem dělal hodně věcí, když jsem byl malý.

A ze svého zájmu, nebo že by tě k tomu vedli?

Protože jsem chtěl. Teda kromě klavíru, do toho mě tlačili, asi jako to má každé dítě s hudebním nástrojem. Ale jsem za to teď rád, že to dělali. Zase jsem nedělal nic na profesionální úrovni. Když to řeknu takhle – hokejisti trénovali šestkrát týdně, aby v tom byli dobří. Ale v téhle chvíli už hokeje třeba nechávají, protože už tomu nechtějí dát tolik a chodí si zahrát jen pro zábavu. A nic dalšího jim nezůstalo. Já jsem rád za tu svoji všestrannost. Chodil jsem asi rok na fotbal, do dramatického kroužku, dva roky do Mustanga, což je něco jako skaut... Rodiče mě vždycky podporovali v tom, co jsem chtěl dělat. Řekl bych, že působení mých rodičů je hlavně v tom, že jsou takoví blázniví v dobrém slova smyslu. Aktivní. Když něco vymyslím, podporují ty moje nápady. Zároveň dokážou dát konstruktivní kritiku. A je s nimi sranda, a to si myslím, že je důležité.

A teď chodíš do nějakého kroužku, nebo vedeš něco jiného než Ten Sing?

Krom Ten Singu ne. To spíš Anežka je taková, že se obětuje víc a ve volném čase se věnuje dobročinným věcem. Já jsem takový, že mě baví dělat věci, kde vidím trochu postup, co můžu zlepšovat.

Nedávno mi tvůj taťka říkal, že jsi byl zrovna ten den u ministra školství. Jak se to stane, že má středoškolák schůzku s ministrem?

Anežka byla minulý rok finalistou v anketě UNICEF Dítě roku. A právě s dětmi z této ankety byla i debata s ministrem, každé si mohlo vzít jeden doprovod. Tak mě ona vzala na tu debatu.

A bylo to zajímavé?

Byla to hodinová debata ministra s dětmi od osmi do osmnácti let, takže se tam pak řešilo, že někdo má zlou paní učitelku. Asi bych víc ocenil, kdybychom tam měli hodinu na debatu sami. Byl tam i pán, co má na starosti přímo výuku a ten nám na začátku přednesl i své představy a co aktuálně dělají. Bylo hezké vidět ministra i další lidi a odnesl jsem si toho zjištění, že na ministerstvu školství dělají celkem chytrí lidé.

Jak stíháš školu a všechny svoje aktivity? Máš čas na nějakou spontánnost?

No, to moc nemám. I škola teď jde do pozadí. Majáles je zodpovědnost, je hrazený z rozpočtu města a musí to dopadnout.

Takže volněji budeš mít tak v červnu, až všechno zúčtujete?

Po tom minulém Majálesu to byla hrozná úleva. A říkal jsem, že už to dělat nebudu. Ale mám takovou vlastnost, že zapomínám ty špatné věci a pamatuju si jenom ty hezké. Takže mi vlastně zbyly jenom ty hezké vzpomínky. I když to bylo dost stresující. Mám teď ale víc času na odpočinek než před minulým Majálem. Tehdy jsme ho převzali tři měsíce před jeho konáním, ale neměli jsme vlastně vůbec nic a ani žádné zkušenosti. Takže spoustu času taky stály nějaké chyby a věci, které jsme dělat nemuseli. Teď trochu víc víme, jak to tam chodí.

Kolik vás Majáles připravuje?

Já s Anežkou, pak asi deset dalších lidí a na místě budou nějakí dobrovolníci.

Kolik jste loni měli návštěvníků?

250.

Když odhlédneme od koníčků ke studiu. Tušíš, jakým směrem se vydáš?

Moc ne, říkal jsem si možná nějaký management, ekonomika, ale ještě nevím.

A jak dlouho budeš pokračovat v těch výše zmíněných aktivitách?

To nevím. Řekli jsme si s Anežkou, že příští rok přenecháme Majáles dalším, že budeme maturovat. Ale já o tom teda pochybuju, že to pustíme. Protože mně přijde, že se to od minulého roku dost posunulo a zase za rok by to mohlo být ještě o spoustu věcí lepší.

A nevím, jestli mě to nebude mrzet, kdybych to teď pustil. Přitom je ale třeba to předat mladším, protože pak bude člověk na vysoké škole, tak aby to neumřelo jako málem minule.

Jde podle tebe nějak podpořit lidi k aktivismu, aby vykukli ze svojí bubliny a něco dělali?

Ono je to těžké. Podle mě je málo lidí, kteří chtějí něco dělat a mají k tomu nějakou motivaci. I jak jsem říkal s mými spolužáky. Když je poprosím, tak mi pomůžou, ale udělají to kvůli mně a ne kvůli tomu, že mají pocit, že by mohli něco tvořit. Na to jsem doteď nepřišel, co s tím. Podle mě je to v těch lidech. Někdo to tak má, že chce něco dokázat, něco tvořit. A někdo ne.

Jak vidíš náš sbor?

Náš sbor pro mě znamená hlavně ten kolektiv a to, že je tam spousta lidí, o kterých vím, že se na ně můžu spolehnout a že jsou milí. Je to místo, kde se člověk nemusí bát zrady. Je to zajímavé, ale čím dýl žiju, tím víc zjišťuju, že lidi, které poznávám a jsme kamarádi, tak pak v určitých situacích nejednají čestně. Kamarádům z mládeže můžu věřit.

Jak se těšíš na Velikonoce?

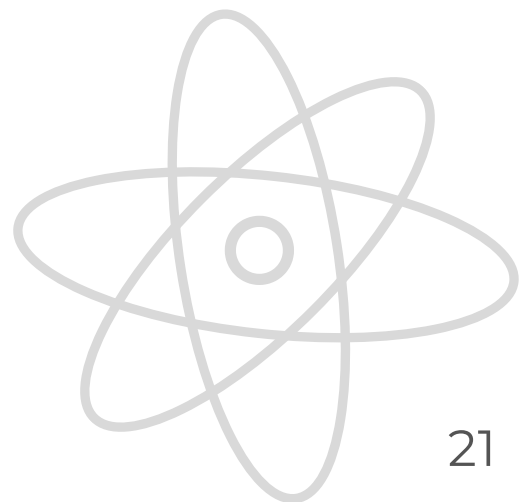
Mám rád ty velikonoční tradice. Přijde mi to fajn, ale chápu, že jsem kluk. Kdybych vypustil ty výhody, co z toho jsou – jídlo, vajíčka a podobně – tak si myslím, že to je fajn sejít se a navštívit se mezi sebou.

KNIŽNÍ TIPY

Vzpomínka na Zemi Liou Cch'-sina

Mým doporučením je sci-fi trilogie Vzpomínka na Zemi (The Three-Body Problem) od čínského autora Liou Cch'-sina. Trilogie je zajímavá svou vědeckou správností a přesností, ale i zakomponováním filozofických a sociologických úvah. I přesto se však jedná o velmi čtivé knihy s příběhem, který se postupně rozprostírá od dob čínské kulturní revoluce až po vzdálenou budoucnost lidstva. První díl uvádí čtenáře do světa, kde se lidstvo poprvé dozvídá o existenci mimozemské civilizace, která hledá nové místo k přežití. Série se postupně rozvíjí v konflikt mezi dvěma civilizacemi, přičemž autor do děje zakomponoval mnoho reálných fyzikálních zákonů a teorií, jako je kvantová fyzika nebo obecná relativita. Druhý díl rozšiřuje myšlenku Fermiho paradoxu a přináší koncept „temného lesa“ jako metaforu pro vesmír, kde se civilizace musí skrývat v zájmu přežití jedna před druhou. Závěrečná kniha, Vzpomínka na zemi, pak přechází do kosmologického měřítko a nabízí zamyšlení nad samotnou povahou vesmíru a existence. A pokud by někoho odradila rozsáhlost knih, lze adaptaci první knihy shlédnout i jako seriál od Netflixu.

Petr Topolský

Konec sezóny na koupališti Úštěk

Veronika Bendová

Mám radost, že město Kolín podpořilo myšlenku pokračování volného cyklu autorských čtení v Modré sově. Letošním prvním hostem bude v pašijovém týdnu, v úterý 15. dubna od 19 hodin, spisovatelka a scenáristka Veronika Bendová (1974) se svojí třetí knihou, sbírkou dvanácti povídek Konec sezóny na koupališti Úštěk, kterou loni vydalo brněnské nakladatelství Host. Povídky jsou volně spjaté s jednotlivými měsíci kalendářního roku. Vyznačují se křehkostí a zřetelným osobním vkladem (aniž by tento kdovíjak stavěly na odiv), jsou to pečlivě vystavěné portréty současných (nejen) žen ve středním věku. Kontrastním typem v celkové kompozici knihy je humorná povídka panoptikálního typu, hlásící se k odkazu italského režiséra Felliniho. Skvělá je březnová Křížová cesta, vyprávějící pohledem starého ochotníka o chaotických zkouškách na venkovské velikonoční představení, kde na žádost režiséra – kvůli vcítění – mluví o hercích pouze jejich biblickým jménem...

Jonáš Hájek

Harold S. Kushner – Když se zlé věci stávají dobrým lidem, Portál, 1996

Jedna knížka, která je pro mě zásadní, je kniha Harolda S. Kushnera Když se zlé věci stávají dobrým lidem. Z mého pohledu je to jedna ze zásadních otázek, které si věřící klade a potřebuje na ni najít odpověď, aby se mohl Bohu oddat jak racionálně, tak srdcem. Rabín Kushner prožil hrůzu ztráty dítěte. A z této bolesti dokázal napsat knížku, která oslovuje miliony lidí, kteří prožívají podobnou bolest. Nedává jednoduché odpovědi jako: za bolest si můžete sami, co vás nezabije, to vás posílí, případně, to, že jste součástí Božího plánu. To neodpovídá pojetí Boha milujícího. Jeho hlavní podobenství je kniha Jób, na kterém vysvětluje různé pohledy na utrpení a jak se s ním kdo vyrovnává, jak ho kdo vysvětluje. A přichází se svou cestou. Hlavní myšlenka, kterou si já odnáším do života, je představa Boha vševědoucího, ale ne všemohoucího. Zlo se děje na světě NE z vůle Boží, ale PŘES Boží vůli. A to je pro mě osobně ohromně uklidňující zjištění. Slovy rabína Kushnera: „Bůh je s námi ne proto, že by nás uchránil před utrpením, ale proto, že nás při něm utěšuje“. Proto nám modlitby mají pomáhat hledat cesty, řešení, sílu a energii proto, abychom se dokázali s neštěstím vyrovnat. Pokud vás téma zaujalo, přečtěte si Kushnerovu knihu, která dává odpovědi i na jiné palčivé otázky.

Petra Lukášová

CO JE TO SYNOD?

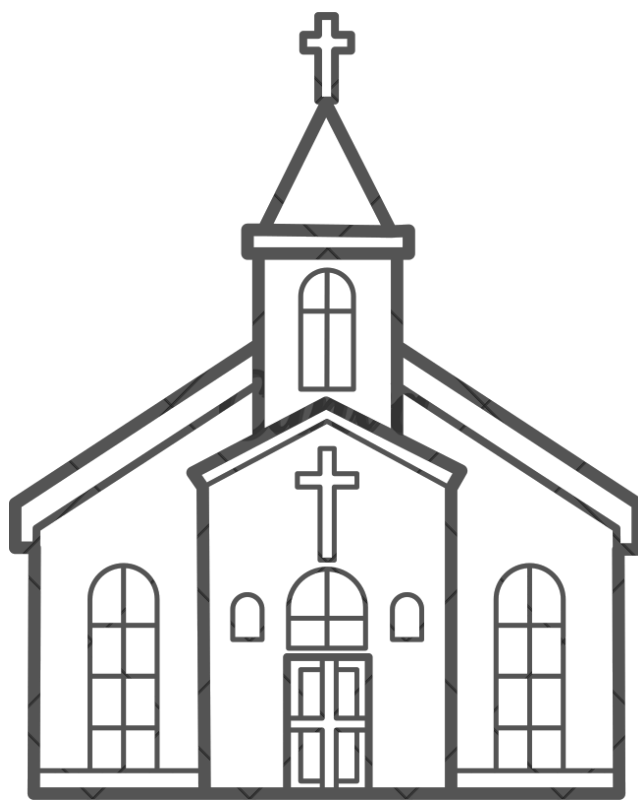
Tomáš Fér

Už jste někdy tohle slovo slyšeli? Možná někdy v ohláškách zaznělo něco jako „synod bude zasedat” nebo „synod přijal usnesení”, případně jste někde četli „prohlášení synodu”. Co to ale ten synod vlastně je? Naše Českobratrská církev evangelická je zřízena jako tzv. presbyterně synodní. To znamená, že je spravována staršovstvy, která jsou ustavena v každém farním sboru a do kterých jsou voleni tzv. starší neboli presbyteři. Na úrovni celé církve potom rozhoduje synod, který je nejvyšším zákonodárným a řídícím shromážděním neboli takovým parlamentem církve. Synod zasedá každým rokem v květnu po dobu necelých tří dnů. Členy synodu (tzv. synodály) jsou volení poslanci jednotlivých seniorátů (tedy církevních krajů), zástupci Evangelické teologické fakulty UK a členové synodní rady (církevní „vláda“). Kromě toho si synod na zasedání povolává odborné poradce nebo třeba zástupce mládeže. Celkem se synodu účastní asi sto poslanců a poradců. Zasedání synodu řídí předsednictvo v čele s předsedou synodu, kterým je v současnosti Michal Kitta, farář v Jindřichově Hradci.

A o jakých záležitostech synod jedná a o čem rozhoduje? Úkolem synodu je přijímat rozhodnutí, tzv. usnesení, o správě a směřování církve. V posledních letech rozhodoval například o finančních záležitostech při přechodu na samofinancování, o změně seniorátů nebo o možnosti požehnání svazkům partnerů stejného pohlaví. Kromě správních a ekonomických záležitostí

(např. změny církevního zřízení, schvalování celocírkevního rozpočtu, mechanismy nakládání s financemi v personálním fondu) jedná synod i o teologických, věroučných a etických otázkách a formuluje a přijímá prohlášení. Prohlášení synodu v roce 2024 bylo nazváno „Stojíme na straně obětí“ a vyzývalo k modlitbám a pomoci všem obětem izraelsko-palestinského konfliktu. Synod také na šestileté období volí šestičlennou synodní radu a tedy i nejvyšší představitele naší církve – synodního seniora (kterým je v současnosti Pavel Pokorný) a seniorátního kurátora (nyní Jiří Schneider). Většina jednání synodu je veřejná, může se jich účastnit kdokoliv. Klidně se přijedte do Prahy podívat, synod bude letos zasedat 15.-17. května. Nebo můžete alespoň sledovat textový a fotografický on-line „přenos“ na webových stránkách synodu

HLUBINA NAŠÍ BEZPEČNOSTI

Jan Dobeš

V minulém roce jsme si připomněli 20 let od vstupu České republiky do EU. Byla to doba, kdy se nám naše budoucnost zdála zajištěná. Ještě doznívala euforie z obnovy demokracie a svobody po pádu komunismu. V roce 1998 přijalo Českou republiku NATO, spojenecký svazek, který vyhrál studenou válku. Věřili jsme, že nikdy nepřipustí opakování takových tragédií, jakými pro bývalé Československo byly mnichovská konference v roce 1938 nebo srpnová invaze vojsk Varšavské smlouvy o 30 let později. A vstupem do Evropské unie jsme se stali součástí velkého hospodářsko-politického celku, který měl chránit naši ekonomiku. Češi se dostali do struktur svobodného světa, což bylo symbolicky zpečetěno rozšířením jednotného schengenského prostoru i na území naší republiky. Vypadalo to, že dramatické a nebezpečné dějiny skončily. Liberálně demokratický řád triumfoval, jeho nepřátelé se jevíli jako slabí. My jsme patřili k vítězům. Na tomto zdánlivě harmonickém obraze se zanedlouho potom začaly objevovat „šmouhy“, kterých postupně přibývalo. Vypukla hospodářská krize, která otřásla světovým hospodářstvím. Rusko napadlo Gruzii a když to svět ponechal téměř bez povšimnutí, v roce 2014 anektovalo Krym. Hlasitě o sobě dala vědět síla, která se s novým bezpečnostně politickým uspořádáním Evropy nesmířila. Do Evropy se přivalily vlny uprchlíků, jež zatěžovaly její sociální systémy a vyvolávaly xenofobní nálady, kterých ihned začali využívat radikální politici. V letech 2020–2021 paralyzovala téměř celý svět epidemie covidu. Přinesla s sebou dosud nepoznaná omezení a výzvy. Jen co se podařilo nebezpečný virus dostat pod kontrolu, zaútočilo Rusko na Ukrajinu a způsobilo největší válku v Evropě od roku 1945. To v první řadě znamenalo a znamená tisíce zmarněných lidských životů, ale válka měla a má konkrétní důsledky i pro nás.

Dál posílila nejenom mezinárodně-politické nejistoty, ale i zcela všední starosti vyjádřené například rostoucími účty za energie. K tomu nyní přistupují obavy z toho, jak a kam se posouvá náš euroamerický liberální politicko-civilizační kruh, když USA jako jeho nejsilnější součást a doposud hlavní garant si do svého čela zvolily člověka, který hodnoty liberální demokracie a dlouholetých mezinárodních spojení neuznává a pošlapává. A letos na podzim si dost možná jeho zdejší malé napodobovatele zvolíme i my sami.

Zdánlivě pevné jistoty, na kterých jsme postavili existenci našeho západního světa, našeho českého státu a spolu s ním i našich rodin se povážlivě rozklížily. Jestliže před 20 lety se jevily jako Titanic, když 10.4.1912 lesknoucí se novotou opouštěl přístav Southampton, nyní připomíná tutéž loď o 4 dny později, kdy po srážce s ledovcem v rozbouřených vlnách Atlantiku klesala ke dnu.

Navzdory tomu všemu ale rozhodně není důvod podlehnout strachu. Můžeme těmto znepokojujícím trendům čelit vlastními silami občanskými a lidskými, angažovat se ve prospěch různých dobrých věcí a projektů. Hlavně ale přece máme proti všem hrozbám, které na nás doléhají, svou křesťanskou „hlubinu bezpečnosti“, o kterou se můžeme stále opřít. Je jí Ježíš Kristus. Posilování vědomím jeho oběti za nás a vírou v něho se nemusíme bát žádných vládců ani mocností tohoto světa.

Redakční rada: Romana Čunderlíková, Anežka Holá, Lenka Korábková

Tisk: Tomáš Polnický, Ondřej Holý

Českobratrská církev evangelická
Farní sbor ČCE v Kolíně
Politických vězňů 560, 280 02 Kolín II
e-mail: kolin@evangnet.cz
telefon: +420 608 219 820

Dotazník

Podělte se o váš názor

Naskenujte nebo zadejte adresu.

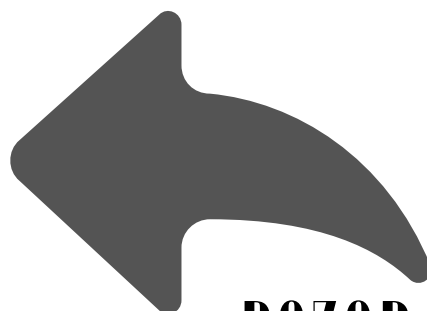

<https://forms.gle/FZRyg.2ytruamVKB57>

Číslo účtu: 271807607/0600

IČO: 61882151

POZOR, ZMĚNA ÚČTU!

Kontakt:

Farářka Romana Čunderlíková (608 219 820, romaspackova@centrum.cz)

Kurátor Jan Dobeš (732 650 647, jan.dobes@ff.cuni.cz)